

Refseren ønskes velkommen

Erling Okkenhaug har sterke røtter i Levanger. Han har også vært engasjert i byen, fram til nå først og fremst gjennom arbeidet i Paul Okkenhaugselskapet. Komponisten Paul Okkenhaug er hans onkel. I kveld kommer Erling Okkenhaug til Levanger for å snakke om byutvikling. Han er en av landets mest kjente forkjempere for det han selv kaller en human stedsutvikling, og en tilsvarende kritiker av måten han mener offentlige myndigheter lar arkitekter og utbyggere styre by- og stedsutviklingen.

I en årrekke har Erling Okkenhaug slåss for det han tror på i forhold til byutvikling. Han har innkassert en del seire, men desto flere tap. Enkelte kamper er vunnet mot sterke odds. Han var sentral da planene om utfylling av containerhavna på Filipstad i Oslo ble stanset. Nylig heiste Okkenhaug flagget til topps da hans årelange kamp i Risør, mot planene om blokkbebyggelse ved byens innseiling, ble kronet med seier. Det er nok den kampen som først og fremst har gitt Erling Okkenhaug tilnavnet «Sørlandsrefsere».

Når refsere i kveld inntar Festivalen handler det mest om hvordan Levanger tar vare på sin arv og sin by. Et anslag fikk vi sist lørdag med kronikken «Hvem viderefører Levangers bysjel?» som Okkenhaug fikk publisert her i lokalavisen. Etter hans mening er vår by i

HUMAN UTVIKLING: Sørlandsrefsere Erling Okkenhaug (til venstre) og filmskaper Pål Winsents (til høyre) i bildet fra Risør. I kveld er Okkenhaug opptatt av byutviklingen i Levanger. Han ønskes velkommen.

samme kategori som mange andre, har et historisk særpreg som er verdt å ta vare på, men som trues fordi det som bygges nytt i for stor grad skjer på utbyggernes premisser.

Jeg tror mange kjenner seg igjen i Erling Okkenhaugs beskrivelser og kan være enig med ham om trusselbildet for Levanger. Det er også lett å underskrive på hans påstand om folk kvier seg for å gå inn i debatten om stedsutvikling. Hvorfor det er slik er det flere grunner til. En årsak kan være følelsen av mangel på kunnskap om fagfeltet, og at man veier egne inntrykk og meninger for lett i forhold til den erfaring og kompetanse de innehar de som påstår å sitte på fasiten. Det er også lett å ty til argumenter

om at skal det skje en utvikling må de få gjøre det på sitt vis de som sitter med penger og ideer. Alternativet er at ingenting skjer.

Blant annet derfor trenger lokalsamfunn som Risør, Son eller Levanger folk som tør stå opp og «tale Roma midt imot». Det er mulig Okkenhaug har rett i at arkitekter er nyttige idioter for utbyggerne, og at offentlige myndigheter gir etter for lett. Da er det nødvendig at noen tar rollen som motkraft. Derfor trenger vi stemmer som kan debattere med en høy selvtilit, med faglighet og kreativ motstand, og som også er i stand til å mobilisere dem som har følelser og inntrykk, men som synes de kommer til kort i diskusjonene.

INNLEGG

Sterke kvinner gir sterke familier

Kvinner jobber mer enn menn og produserer halvparten av verdens mat. Likevel tjener de bare en tidel av verdens inntekt og eier så lite som én prosent av verdens eiendom. Samtidig utgjør kvinner og jenter to tredjedeler av verdens analfabeter og fattige. Internasjonal statistikk viser at jenter fremdeles har større vansker med å få skolegang, oftere blir giftet bort og er mer utsatt for vold enn gutter. Alle barn må ha like rettigheter. Likevel vet vi at kjønn mange steder spiller

en stor rolle i å avgjøre hvilke muligheter du har.

Derfor er 8. mars for å minne både oss selv og myndighetene på at likestillingskampen overhodet ikke er i mål. Og når kvinner nektes like muligheter, lider ofte barna deres også. Derfor handler kampen for kvinners rettigheter også om flere muligheter for barna, om mer stabile familier, og om samfunn som vokser seg ut av fattigdom.

SOS-barnebyer har alltid jobbet

iherdig for de mest sårbare blant oss. Det gjelder ikke minst jenter og kvinner. Over hele verden vokser 40 000 jenter opp i en SOS-familie, 70 000 jenter og kvinner får utdanning i vår regi, mens 200 000 kvinner får hjelp gjennom våre familieprogrammer, som blant annet sikrer dem og deres familie nødvendige helsetilbud.

Men det er ikke nok. Vi vil gjøre enda mer. Først og fremst må vi sikre at alle kvinner, i alle kulturer og alle tradisjoner, gis tilgang

til god og langsiktig utdanning. I seks afrikanske land har SOS-barnebyer nå satt i gang et omfattende likestillingsprogram, for å fjerne de hindre som jenter møter i utdanningsammenheng. Samtidig må vi forhindre vold og overgrep mot jenter, enten det dreier seg om lemlesting, tvangsekteskap eller andre former for undertrykkelse.

SOS-barnebyer finnes i 133 ulike land, og overalt er målet vårt å sikre et trygt hjem for alle barn. Vi vet at barn har det best i en

trygg, stabil og kjærlig familie. Styrker vi kvinnene, styrker vi også familiene og samfunnene rundt dem. Det er viktig for barna. Derfor er det også viktig for oss.

Ingrid Hallan,
Fylkesleder i SOS-
barnebyer i Nord-Trøndelag

Flere leserinlegg på
side 3 og 14